

BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ

BENİ

YAVAŞ ÖLDÜR
ÇAĞATAY YAŞMUT

Maceranest
k i t a p l a r

GİRİŞ

Bu bölüm Başkomiser Galip'in iç sesi değildir.

Mehmet uyandığında gün ağarmaya başlamıştı. Yırtık pırtık, kirli perdelerin arasından sızan soluk benizli gün ışığı Mehmet'in yatağıyla vedalaşma vaktinin geldiğini fısıldıyordu. Oysa yorganın altı sıcak bir dünyaydı Mehmet için. Mutluydu orada. İsteddiği kadar hayal kurabiliyordu. Bir gün açacağı o lostra salonunu düşünüyordu hep. Yatağa girip yorganı üzerine çekti mi değmesin kimse hayallerine!

Ama hayallerini süsleyen o lostra salonunu açmak öyle kolay değildi! Çalışmalıydı. Hem de çok çalışmalıydı. Günde onlarca ayakkabı boyayıp para biriktirmeliydi. Olsun! O çalışmaktan sıkılmıyordu. Bütün gün şehri dolaşiyor, çeşit çeşit ayakkabılar parlatıyordu. Ah! Ah! Bir de şu şehrin kalbine gizli gizli değil de şöyle rahat rahat bir çıkabilse, rahatça dolaşabilse! Etrafta boyasız ayakkabı mı bırakırdı! Öyle bir boyardı ki ayakkabıları, insanlar kuyruk olurdu önünde. Doğal olarak yorulacaktı. Olsun! Yorulmaktan kim korkar! Ayakkabılar ayna gibi olacaktı. Kollar fırçalamaktan kopacaktı. Kardeşi de yardımcı olacaktı ona. İşin bir ucundan da o tutacaktı. Okuldan döndü mü hemen şehrin kalbine. Öyle kaytarmak maytarmak, sokaklarda hayta gibi akşama kadar oyun oynamak yok. Kollar kopacak. Parmaklar boyanacak. Ah! Oraya, şehrin kalbine rahat rahat bir çıkabilse!

Sevmiyordu Eyüp'ü. Orada kimse ayakkabı boyatmıyordu.

Gitmeyecekti bugün Eyüp'e. Şehrin kalbine gidecekti. Şeref yakalayamazdı ki onu. Kaçardı. Çünkü Şeref sigara içiyordu. Kimbilir başka neler de içiyordu! Peşinden ne kadar koşabilirdi? Hiç! Geberir inşallah!

Yorganı üzerinden atıp yataktan çıktı. Ev çok soğuktu. Kardeşine baktı. Ufaklık diğer yer yatağında istifini bozmadan uyuyordu. Hergeleyle bak be! Sanki bugün okul mokul yok!

Soğuk taşlara baba basa tuvalete giderken annesinin mutfaktan tıkırtılarını işitti. Kahvaltı hazırlıyordu. Çok acıyordu annesine. Babası trafik kazasında öldüğünden beri hem annelik hem babalık yapıyordu. Ama az kalmıştı. Açacaktı o salonu. Kurtaracaktı annesini o canavar tekstil fabrikasının elinden. Evin babası olacaktı.

Tavandan sarkan ampul bir karışık tuvaleti aydınlattı. Soğuk suyla yüzünü yıkayıp uyku kırıntılarını üzerinden attı. Titreye titreye odaya döndü. Kardeşine bir kez daha baktı. Önce acıdı, sonra yine kızdı.

Oh be! Ne güzel dünya! O da çalışacak. Ayakkabılar parlayacak. Kollar kopacak. Ve o lostra salonunu açacaklardı.

"Memo, kalktın mı oğlum?" diye seslendi annesi mutfaktan.

Çabucak üzerini giyinip mutfağa gitti.

"Kalktım anne. Günaydın."

Mutfağın küçük penceresi buğu olmuştu. Üçlü ocağın alevinden yayılan tatlı sıcaklık iliklerini ısıttı.

"Ben kardeşini kaldıracam. Sen başla oğlum."

Plastik tabakların içindeki bir parça peynir ve tereyağı, küçük cam kavanozun dibindeki siyah zeytinler, üç tane domates, iki biber, bayat bir ekme Mehmet'in iştahını kabartmadı. Şimdi şöyle güzel bir sucuk olsaydı yağda, cızır cızır. Ekmeğini bana bana yerdi vallaha.

Annesi mutfağa döndüğünde hayalleri kenara bıraktı.

“Bu veledi kaldırmak da çok zor yahu” diye yakındı annesi, bir yandan da başörtüsünü düzeltiyordu.

“Haylaz! Akli fikri uyku ve oyun. Ders mers hak götürre! Tembel teneke.”

“Bugün hava çok soğuk olacak oğlum. Montunun önünü sakın açma.”

“Çok çalışmam lazım anne.”

Kadın üçlü ocağın başına gitti, çaydanlığı alıp masaya döndü, çayı bardaklara doldurdu. Mis gibi çay kokusu mutfağı sarıverdi.

“Yine oraya mı gideceksin?” dedi kadın mutsuz ve endişeli bir sesle. Çayları bardaklara döktükten sonra çaydanlığı ocağa koydu, ocağın altını kapadı. Masaya otururken, “Hadi oğlum, sallanma” diye içeriye doğru bağırdı.

“Şöyle bir dolanacağım” dedi Mehmet çayını yudumlar.

Kadının endişesi biraz daha artarak, “Yapma oğlum. Gitme oralara. Şeref denilen o it seni yakalarsa öldürür dövmekten.”

“Merak etme anne. Kimse beni yakalayamaz.”

Ufaklık da öfleye pöfleye mutfağa girdi. Gözlerini ovuşturuyordu.

Mehmet alayla, “Günaydın beyim. Kusura bakma, kaldırdık seni erkenden” dedi.

Anne, “Geç otur oğlum. Çayını soğutma.”

Kahvaltı yapıldı. Eller yıkandı, ufaklık çantasını sırtına taktı, Mehmet boya sandığının kayışını omzuna geçirdi, anne pardösüsünü giydi, sokağa çıkıldı.

Hava gerçekten çok soğuktu. Dün akşamdan beri yağan yağmur şimdilik ara vermişti. Gökyüzü gri ve iç karartıcıydı. Köşedeki bakkal kepenklerini yeni açıyordu.

“Hayırlı sabahlar Hayriye Abla.”

“Sana da Hüseyin Efendi.”

“Ayakkabıları iyi boya ufaklık.”

“Dersler nasıl velet?”

Bu bakkal olacak hödük de kendini ne sanıyordu? İyi boyaymış ayakkabıları! Tabii ki iyi boyanacaktı ayakkabılar. Ayna gibi olacaktı.

Üçü birden Balat’ın dar, fakir sokaklarından Haliç’e doğru indiler. Birkaç sokak öteden çocuk sesleri duyuldu, sonra okulun önüne geldiler. Okulun bahçesi cıvıl cıvıl öğrenci kaynıyordu. Anne ufaklığın yanaklarından öptü. Ona derslerini iyi dinlemesini, öğretmenlerini üzmemesini söyledi. Mehmet kardeşinin ensesine bir şaplak indirdi.

Ufaklığı okula bıraktıktan sonra anne oğul konuşmadan sahile çıkıp yolun karşısına geçtiler.

Anne, Mehmet’in montunun yakalarını kaldırdı.

“Akşama geç kalma. Kuru fasulye yapacağım. Seversin sen. Buralarda dolaş oğlum. Uzaklara gitme.”

Mehmet bıkkın bıkkın, “Tamam anne, gitmem” dedi baştan savma bir sesle.

Bir minibüs korna çalıp önlerinde durdu. İçi insan istifiydi. Kadın güç bela minibüse bindi. Mehmet Eminönü istikametine yürürken, anne arkadaki pis camdan, uyuyan suratların arasından oğluna içi acıyarak baktı.

Hava sahilde daha soğuktu. Adımlarını hızlandırdı. Gidecekti oraya. Kararı kesindi. Hızlı yürürken nemli, ıslak hava iliklerine işledi. Yanından süratle geçen arabaların sıçrattıkları sularla yıkanmamak için iyice kıyıdan yürüdü. Eski kayıklara baktı. Birkaç balıkçı denize çıkma hazırlığı yapıyorlardı. Onlar da geçim derdindeydi. Üşüyorlardı mutlaka. Başını kaldırıp havaya, kara bulutlara baktı. Yağmur yağacaktı. Ne kadar yağmur o kadar boyanacak ayakkabı demekti.

Yeni Camii’nin önündeki meydandan çarşıya girer-

ken köşedeki lostra dükkânının camına yapıştı. Dükkân henüz açılmamıştı. Bir gün onun da böyle bir salonu olacaktı. Çok çalışması lazımdı. Olsun. Çalışacaktı. Para biriktirecekti.

Köprüden geçerken soğuk rüzgâr iliklerine iyice işledi.
“Ufaklık, boya bakalım.”

Nal gibi pis bir ayakkabı, boya sandığının üzerine kondu. Ayakkabı seçmece yok. Ayna gibi olacak. Kollar kopacak. Mehmet saldırdı ayakkabıya.

“Parlamazsa para yok, ha!”

“Ayna olacak abi.”

Günün ilk siftahını yapmıştı.

İskelede vapurlar yanaşıyor, işlerine giden insanları boşaltıyordu. İnsan selinin içine daldı. Birkaç iş daha aldı. Bugün güzel başlamıştı. Alt geçitten bankaların olduğu caddeye çıktı. Yokuşu tırmanırken yağmur atıştırmaya başlamıştı bile. Dik yokuş nefesini biraz daralttı. Bankalarda çalışanlar asık suratlarla işlerine gidiyorlardı. Bu insanlara acıyordu. Bütün gün ufaklık bürolarda tıklıp çalışıyorlardı. Oysa kendisi öyle miydi? İsteddiği yere gidebilirdi. Özgürdü. Ah! Bir de şu Şeref olmasaydı. İşine taş koyuyordu. Elleri kocamandı. Vurdu mu surat murat bırakmazdı. Yanındaki boyacı çocuklar kazandıklarını sakladıklarında onları nasıl da dövüyordu.

“Hey ufaklık, parlat bakalım.”

İşler iyiydi. Şehrin kalbinde işler hep iyi olurdu.

Kulenin ara sokaklarından geçti. Bir resim galerisinin vitrinindeki çıplak kadın tablolarına baktı. Ne güzeldiler! Tıpkı gerçek gibiydiler. Onun da bir gün karısı olacaktı. Ama onun karısı öyle çıplak mıplak dolaşamazdı.

Kulenin dibinden şehrin kalbine çıktı. Cadde tenhaydı.

Birkaç yüz metre gitti gitmedi Şeref’in birkaç yalakacı boyacılarını uzaktan seçiverdi. Korku bütün vücudunu titretti. Çocuklar fırçalarını tahtalarına vura vura

yaklaşıyorlardı. Onu görürlerse yanardı vallaha. Hemen bir sokağa daldı. Şansa bak! Çıkmaz bir sokaktı. Sokağın dibine doğru koştu. Çıkmazın bitiminde apartmanın paslı koca demir kapısı aralıktı. Ağır kapıyı iterek içeri girdi. Birkaç dakika burada bekledi mi kimse onu görmezdi. Paçayı kurtarmıştı.

Apartmentın karanlığından gelen bir ses, gözlerinin dehşetle açılmasına neden oldu.

“Hey, çocuk.”

Nasıl bir sestir bu! Mehmet korkuyla karanlığa baktı. Belli belirsiz bir silüet hareket etti. Dışarı fırlamak istedi ama korkudan kaskatı kesildi.

“Hey, çocuk. Ayakkabılarımı boyar mısın?”

Silüet karanlıktan çıktı...

Takvimler 2009 yılının Ocak ayını gösteriyordu.

Bu soğuk kış sabahında yağmur hoyratça dövmeye başladı İstanbul'u.

Yer Beyoğlu'ydu.

Hava zifiri karanlık! Yoldaki beyaz şeritler farların ışığı altında peşi sıra hızlı hızlı tükeniyorlar. Kar tekrar yağmaya başlıyor.

“İstersen geri dönelim” diyor Aylin. “Sabah çıkarız yola.”

Yüzünde ve sesinde bir endişe var.

“Bir şey olmaz” diyorum. “Çok yolumuz kalmadı. Bir iki saate kadar evdeyiz.”

Susuyor. Diretmiyor.

Kar hızını artırıyor. Lapa lapa yağıyor. Karşı şeritten seyrek de olsa geçen kamyonlar ıssız yolda yalnızlığımızı paylaşıyorlar.

Benim içimde de bir tedirginlik var ama belli etmemeye çalışıyorum. Yola devam ediyorum.

“Şu tepeyi atlattık mı kar durur. Buralar yüksek olduğu için fazla yağıyor” diyorum.

Etrafına bakarak, “Dağ taş her yer kar. Bu saatte çok korkutucu görünüyor” diyor. “Gündüz görüldüğü gibi sevimli gelmiyor insana.”

Süratimi bir miktar artırıyorum. Benim de içim daralıyor. Bir an önce şu dağdan inip beyaz örtüden kurtulmak, şehrin güvenli ışıklarına kavuşmak istiyorum.

“Endişelenme. Bak gidiyoruz” diyorum.

“Sen yanımdayken hiçbir şeyden endişelenmem. Sen beni korursun” diyor.

Gözlerinde çocuksu, ılık bakışlar.

Kar şiddetini artırıyor. Yol beyazlara bürünüyor.

“Artık geri de dönemeyiz” diyor.

“Öyle bir niyetim yok zaten” diyorum. “Dayan, az kaldı.”

Karın yağışına ne silecekler ne de farlar ayak uydurabiliyor.

İki elimle direksiyona sıkı sıkıya sarılıyorum. Başımı cama yaklaştırıp yolu görmeye çalışıyorum. Farlar artık yetmiyor.

“Keşke sabahı bekleseydik” diyor sevgilim yine, pişman olmuş bir sesle. “Hem güzel bir kahvaltı da ederdik.”

“Evde de ederiz aşkım.”

Sıcak bir gülümseme yayılıyor yüzüne.

Sert bir rüzgâr otomobili savuruyor yoldan. Sağ sola yalpalıyoruz. Bir çığlık atıyor. Önümü göremiyorum. Yol önümüzde sert bir virajla sağa kıvrılıyor. Tanrım! Bu virajı nasıl fark edemedim! Direksiyonu kırarken ayağım frene gidiyor!

Tuzlu bir sıvı ağızımın içine sızıyor, gücünü kaybetmiş bir dere gibi. Bütün vücudum kaskatı kesilmiş. Kaburgalarımın inanılmaz bir ağrı var.

Donuyorum. Arabanın içini benzin kokusu sarmış. Etraftan ışıklar seçiyorum. Birileri geliyor.

Sevgilime dönüp bakıyorum. Gözlerini bana dikmiş, hüznüyle bakıyor.

“Şimdi emniyet kemerimi çözeceğim” diyorum kendi kendime.

Kemerin tokasını kilitten çıkarınca tavana düşüyorum. Canım çok yanıyor. Boynuma şiddetli bir ağrı saplanıyor.

“Sabret canım, şimdi seni kurtaracağım” diyorum, çektiğim acıyı belli etmemeye çalışarak.

Büyük bir sabır ve sükûnetle beni bekliyor.

Sesler arabanın çevresini sarıyor.

Biri, “Kaç takla atmış?” diyor.

Bir başkası, “Çoook. Baksana arabanın hâline. Umarım sağ çıkarlar içinden.”